

ἐκ τῆς οὐκείας οὐσίας die Seele gab und damit im Menschen zwischen dem Leib und der Seele den Kampf heraufbeschwor. οὗτοι καὶ τὸν ὄφιν ἀγαθώτερον εἶναι τοῦ δημιουργοῦ λέγειν τολμῶσιν, weil dieser vom Baum der Erkenntnis zu essen verbot, jener dazu ermahnte: αὐτίκα τοίνυν τινὲς αὐτῶν καὶ τιμῶσι τὸν ὄφιν· καὶ εὖρον ἐγὼ γε παρ' αὐτοῖς ὄφιν χαλκοῦν ἐν τινι κιβωτίῳ μετὰ τῶν μυσσαρῶν αὐτῶν ἐγκείμενον μυστηρίων. οὐ μόνον δὲ τὸν ποιητὴν βλασφημοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πατριάρχας καὶ τοὺς προφῆτας παρανόμους ἀποκαλοῦσιν, ἵνα τὸν δημιουργὸν ἀποδείξωσι πονηρῶν ἐραστήν. οὗτος ἐκ μὲν τῶν εὐαγγελίων τὸ κατὰ Λουκᾶν ἐδέξατο μόνον, καὶ τὴν γενεαλογίαν περικόπας <καί?> τὰ πλείστα, τὸν δὲ νόμον καὶ τοὺς προφῆτας καὶ τὴν παλαιὰν πᾶσαν ἐκβέβληκεν ὡς ὑπ' ἄλλοτρίων δεδομένην θεοῦ. κατεληλυθέναι δὲ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν λέγει, ἵνα τῆς τοῦ δημιουργοῦ δουλείας τοὺς εἰς αὐτὸν πεπιστευκότας ἐλευθερώσῃ, er sei als Mensch erschienen, habe aber nichts Menschliches gehabt, und auch sein Leiden sei nur scheinbar gewesen. Die Auferstehung der Leiber lehnt er ab. Es folgt sodann (nach Iren.) die Angabe, daß Christus in den Hades hinabgestiegen und Kain usw. die Freiheit gebracht, Abel aber und die anderen Gerechten und Propheten dort gelassen habe, weil jene ihm entgegengekommen seien, diese nicht. . . . Τὰς μέζοντας βλασφημίας σιγῇ παραδέδωκα. οἶδα δὲ τούτων ἓνα τινὰ πρεσβύτην ἐννενηκονταέτην, ὃς ἔωθεν ἀνιστάμενος τῷ τοῦ πνύματος περιτώματι τὸ οἰκεῖον ἀπένιπτε πρόσωπον, καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτηθεὶς ἔφησεν ὡς οὐ βούλεται δεηθῆναι τοῦ δημιουργοῦ καὶ ὕδωρ ἐκ τῶν ἐκείνου ποιημάτων λαβεῖν. τῶν δὲ παρόντων εἰρηκότων, πῶς οὖν ἐσθλείς καὶ πίνεις καὶ περιβάλλῃ καὶ καθεύδεις καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπιτελεῖς μυστήρια; ὑπολαβὼν ἐξ ἀνάγκης εἶπε τοῦτο ποιεῖν, διὰ τὸ ἐτέρως μήτε ζῆν δύνασθαι, μήτε τελεῖν τὰ μυστήρια. . . . Οὗτος πάλιν ὁ σύλλογος εἰς πολλὰ τμήματα διηρέθη (Haer. fab. I, 25): Ἀπελλῆς μὲν γὰρ τοῖς τοῦ Μαρκίωνος ἀγεννήτοις καὶ ἕτερον προστέθεικε Πύρινον. οὗτος καὶ (das Folgende hauptsächlich nach Rhodon-Eusebius) ἕτερον βιβλίον συνθείς, Φιλουμένης προφητεῖαν ὠνόμασε, καὶ τῷ Χριστῷ δὲ περιτέθεικε σῶμα οὐκ ἀνθρώπειον, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ κόσμου οὐσίας. Πότιτος δὲ καὶ Βλάστος (Verwechslung mit Basilikus) καὶ Σύνερος καὶ Πρέπων (nach Hippol., Refut.) καὶ Πίθων (sonst unbekannt) διαφορῶν διδασκαλιῶν προέστησαν. οὗτοι δὲ πάντες τὰς ἀφορμὰς ἐκ τῆς Μαρκίωνος ἐσχήκασιν βλασφημίας. πλείστοι μὲντοι κατὰ τῆςδε τῆς ἀσεβείας συνέγραψαν. Es folgen (nach Euseb. KG.) Justin, Theophilus Ant., Philippus Gorth., Irenäus, Modestus, Origenes [eingeschoben], Rhodon, Adaman-